

מסורת הש"ס

(ב) וַתִּסְתַּח יְהוָה וַיֵּשֶׁב
 בְּעֵץ חֶמְדָּה וַיִּבְרָא
 דָּרִים מְעֻדָּדִים וַיִּבְרָא
 לְעֵל ט: דָּרִים עֲדֵי הָאֵל
 וַתִּבְנוּ לְקָחָם טו: דָּרִים
 מְעֻדָּדִים ז: לְעֵל ט: וַתִּקְחָן
 עֵב: מִתּוֹם ו: וְדָף ט: וְ
 וַתִּבְנוּ עִתָּהּ בִּיקָם טז:
 ו לְעֵל ז: וַיִּשֶׁב כַּעַן
 אֶלְמָנָה וְאֶחָדִים עֵינָן חֲדָה
 עֲדֵי עֵץ חֶמְדָּה וַיִּבְרָא
 ט: דָּרִים לְקָחָם טז:
 ז: דָּרִים ז: וַיִּבְנוּ טז:
 עֵינָן ח: דָּרִים טז:
 ו וַתִּקְחָן טז: וַתִּבְנוּ
 ז: וַתִּבְנוּ חֲבוּרֵי ז:
 בְּחִיבֹת וְעֵל ט: וַיִּבְנוּ

גליון הש"ס

נמ' ריב"ז מי הוה
בבנהרדין. ע"י לעיל דף לו
ע"כ נחוס' ד"ה מיוס:

הגהות הב"ח

(א) גם' והא' אחריו צה' נ"ב
ר"ל שעדים אומרים שהמרו
צה' דהא' לפי אמת הכל
שקר: (ב) תו"ס ד"ה אי
נמי וכו' דכא' על העדוה.
נ"ב ע"ן פרק זה בורר דף
כו ע"ב בד"ה החשוד על
העדויות:

הגהות מהר"ב
רנשבורג

א גמ' וואו יסיון' לומר
למקרה נ"י. נ"ב ע"י משנה
למלך פ"ב מה' פטוה ה'ל'
נ"ב דב"ה שס מפי השמועה
ו' ובספר דבית אהרן יוסף
כ"א: (נ"ב) חז"ל ו' וואו
מכ"י ב' י"ד מומא דההרמא
נעיר הגדת וכו'. נ"ב ע"ן
לקמן ק"ו ע"ב ובכר השני
ע"הס מה' בית דען פ'
שלח נ"ב ע"ה"ש דף סב ע"א
במה שפ"ן ללקוטי דף רמב
ע"ב ע"י תנח"א: א"י:

לְעוֹי רַעֲשִׁי

ישראל"א. גרין קרב.

מוסף רש"י

אלה להבחין בין שונו
למדיד. אלה שכל אחד
קטור כתיי שמואל ושני
עדות שאי אלה
יכול להדרימה. להחמט
המר (הדברים ש) והדבר
השמיים שמואל ושני
שקר העד וגר ועישים לו
כלמר וחס נשאר ויה
עדות שאלה לו נשאר
המר חמס בר עדות. אלה
לא לה (השמיים) אלה
נכון. אין עדות ושמיה
עדות דקדק נקט (הדברים
ג) וסנה סנה סנה סנה
המסא וקדק נקט (השמיים)
דקדוק ושני אלה
דבר דין קטנות. אלה
וחמס ושמיים שמואל ושני
עדות מרה קטנה אלה
לקר וכולל. ומהלך ואלה
נכון נשמת מניה לו דין
ובטל דין קטנות. המסא
נשמת מניה סנה אלה
נכון וישנן אלה. הדבר
ומסא ומסאין אלה דבר
להמסא נשמת מניה
אלה מסאין אלה דין
קטנות וישנן אלה

לבושל עוד העידו עליה הם
נהרגין שאינן יכולין לומר
בארץ הרגו אין זה נכון. כ
שחנקו בו שזה אומר שחור
ופירושו ברזיה בייחוד של

היו בודקין פרק חמישי סנהדרין

דשיין באחותו: ובי יוד. מנא
מוזר. ל"א ואם הויד לא נאמר אלף
זה עיקר: המולאים אותו מקושש.
קושש לאחר שראוהו ומלאוהו היה
אלף

תגוהו ענין למלוכות דבי חוקיה תנא י'כ
י'יד איש על רעהו להרגו בערמה שהתרו
בו ועדיין הוא מויד דבי רבי ישמעאל תנא
המוצאים אותו מקושש עצים שהתרו בו
ועדיין הוא מקושש דבי רבי תנא י'ל דבר
אשר ענה על עסקי דיבור וצריכא דא כתב
רחמנא אחותו הוא אמינא חייבי מלקות אן
חייבי מיתות הוא כתב רחמנא כי י'יד ואן
כתב רחמנא וכי י'יד הוא אמינא הני מילי
סיף דקיל אבל סקלה דחמורה אימא לא
צריכא ותרתי בנסקלין למה לי לה"ש לאתוי'
גשפין לרבנן⁶ מילתא דאתיא בק"ו טרח
וכתב לה קרא ולכתוב רחמנא בנסקלין
וליתו הגך וליגמור מיינה רחא נמי מילתא
דאתיא בקל וחומר טרח וכתב לה קרא:

התיר עצמו למיתה: מנא לן אמר רבא רב
המת "עד שיתיר עצמו למיתה אמר רב
שהחזמו אין נהרגין מתוך שיכולים לומר לאוסר
בה דלא אתרו בה ואי לא אתרו בה היכי כ
דרכי יוסי בר' יהודה דתניא "רבי יוסי ברבי
התראה לפי שלא נתנה התראה אלא ל
דאינהו לא מיקטילי אידיהי היכי מיקטילא הו
ללהומה "וכל עדות שאי אתה יכול להוציא
קאמר מתוך שאין נהרגין שיכולין לומר לא
אינה נהרגת דהויא לה עדות שאי אתה
חבירה דקיימא לן דמיקטלא אליבא דר' י
גלה כשזניתה וחזרה וזניתה והא יכולין לומר
בבאנו זניתה מבעול ראשון אי נמי שזנית
ממאורסה דנקט אפילו נשואה נמי אין אלא
יכולין לומר לאוסרה על בעלה בבאנו אמר
הרגו ואחד אומר "באירין הרגו אין זה נכון
אומר כליו לבנים הרי זה נכון מיתבי "נכון
הרגו ואחד אומר באירין הרגו אחד אומר
לבנים "אין זה נכון תרגמה רב חסדא ב
ואירין ת"ש אחד אומר סנדליו שחורין ואח
נכון הם נמי כגון שעשע בו בסנדלו והרגו
בעקוצי תאנה אמר רמי בר חמא כגון ש
מימקטיל והא תניא אמרו לו תחת תאנה הרג
ששפרו בייחור של תאנה ת"ש אמר לנה תאנה
תאנים שחורות תאנים לבנות אלא אמר רב
נשאיין בן זכאי בדביקות בחקירות משוי ליה כ
בן זכאי מי הוה בסנהדרי והתניא "כל ע
מאה ועשרים שנה ארבעים שנה עסק בפר
שנה לימוד ותניא "ארבעים שנה קודם חורג
גלה בתנות ואמר ר' יצחק בר אבדימי לומר ע
ס"ד אלא שלא דנו דיני נפשות ותנן "מש
יוחנן בן זכאי אלא בן זכאי דעלמא הכי נמי י
זכאי קרי ליה ר' בן זכאי והתניא מעשה וברק
אלא תלמיד היושב לפני רבו הוה ואמר

נשיפדו. לשון שפד: **סאינס שחרור סאינס** לבנות.
ל אשר יוכל כדי להבטיח ויזי הכי דחוקות מחכה
אחר דהמקום לא הרגו הכי נמי דחוקות: מי הו
בפרקמטיא אמתים למד אחרונים לימד ונני
קנסום מלקא דספך. ויזי לבנת הגוים גורמה לרזי
והנא לבנת הגוים שולמא (דברים י"ז) וקמת ועלית
ן עמדי ונבלו מסע: וקמן **שחרר כי תפדו וכו'.** ויזי
נפשות דהא ארענים ארענים חרוב בטלו: **אמר מילא.**

זוין וכיוון שעדותן הראשונה זו אסורה על שחיתות אינו יכולין לה
הק. א נמי כשהעידו שחינתם עם אביה או עם חמיה וכו'וצא מן הקדוהין:
זין הוא. אבל א אומר כליו לכביו ואומר כליו שחוריו עדותן קיימת והוא
זה הוא אומר שחור היה עדותן בטילה. ושהו כסוף ואידין אמר כל מש
לכן כן כדמחזקתנו ורבי' כל בורית וכו'אמרי. פאנטי. א וההיא אמר כל
זין ואבי בדקיות מקבירות משו' לה נמצא את כל מילתו אררס חסד

מז.

תנייהו ענין למאכלות. ונגז' דרשע רשע ליכא למילף (דלפלי דף ג.) כיון דרשע בעדים וזוממין כחבי ועדים וזוממין גופייהו לא בעי התראה: **ואי** בתיב ב' יידר. מימה דהתראה בעיר הגדולה ב' מני' דמהי לא אחיז קב ממון פלט וליעיל (דף מ:)

משמע דבעי התראה:

אבל סקיעה דחטורה אימא א.א.
ברולה שמעתין הכא ולעיל
גלא יליי חייבי מיתות מהדדי ומימא
מנא לן דנסקלין וגשרפין פטורים מן
התשלומין דלא יהיה אסון ברולה
כתבי (שמות כא) :

באשה חברה. ולא בער ר' יוסי שיתר עמנו למיתה. וכן נמי חבר כאליו החיר עמנו: **למאסרה** ע"ל בורע"ה שני באנו. הוה מצי לתימר דלמידי שנינה ולא ידעי מי הוא: **א"י** נבי שנינה מקרוביה. וז"ל אכמי מצי לאחרי לפסולי בעדות באנו דבא על הערהו ופ' פסול לעדות וי"ל דל"כ ה"ל פלוגי בא על נערה דמאוסה: כמאן

מא חזקיה אמר קרא ⁴ יומת
חנן ⁵ עדי נערה המאורסה
על בעלה באנו ⁶ והא אתרו
שלא ⁷ באשה חבירה ואליבא

רבינו חננאל

וכי יויד איש על גזר
ליטען מינה התראה
בנהרגין כלומר התרו בו
ועדיין מודו הוא ובנסקלין
ממקורש עצים כשכת
ותוב באורסה מכתבים על
דבר אשר ענה על עסקי
דברו ואצרי כולה משוטה
הוא: **סנא** עלו רבעיין
על שיתיר צמח למיתה
דייק רבא מדכחיב יומת
המת ש"מ מדאויף קרא
המת בעיני על שיתיר
עצמו למיתה. א"ר עדי
נערה מאורסה שהעמו

אני נהרגים מתוך חשדנות
לומר לא באנו להיחלץ
עליה ששיהרגו אלא להביד
שנתה ואסורנו היא על
בעלה ואקדמיין היא
יכולין לומר כי לאוסרה
כל בעלה באנו וזהו
היא הענין שהזכיר בה
למטה. ומדקדקין בשלא
הזכיר בה מפי שיהיה
החידוש וכן יוסי' רבי
היה רמיא חכר אבי צדיק
הביאא שלא נתנה האוסר
אלא להבין כי שונא
למוד כלומר שלא יבא
למנוע את הייתי ידוע כי
ההורג נתגרס אלא ידעתי
לא הייתי הורגו ונתתי
אני יכול לומר לא הייתי
ידוע יכולין לעולם
לדחות ולומר לאוסרה
כל בעלה באנו וזהו
עדותן מחמתה עדות שלא
אתה יכול להיותם שסמא
ויעשימם לו כאשר ידעו
לעשות ומאחר שיוכלין
לדחות וזהו הדין
לומר שלא הייתי הורגה

גם אם נמצאו חומשים
אין להניח גם היא
אינה נהנת בעדות זו
שאנו מתקיים בענין הזה
הרינה בזוממין ואליכא
דר יוסי אשה חבירה כיון
שיכולין העדים לדרחת
בענין הזה היא שנהגת
היכי משכחת לה. ופרשין
כשיעיד עליה כי נתה
הנה נאסרה בעדות זו
לבעל ולבעול דקייא כשם
שאסורה לבעל כך אסורה

יבא נהגת שהיא תכירה והן
בסוף הרגו ואחד אומר
כלים שהרגו בהן כגון סודר
ששפרו שפרו מלשון שפרו.
שחורים. ודתי רב יוסף ואמר

א. נראה ד"ל כרי לנו, ב"נ דחיבות פי' סבכלל עד וחכמי נריסא שיכות לקמן מד.